



به مناسبت ۱۳ آبان؛ چرا اسلام اجازه سازش با استکبار را نمی دهد؟/ میانی استکبارستیزی

چرا با قطب استکبار و محاربین با حکومت اسلامی نمی توان سازش کرد؟ اگر مبارزه با استکبار همیشگی است، پس چرا پیامبر(ص) در حدیبیه با قریش صلح کرد؟

چرا با قطب استکبار و محاربین با حکومت اسلامی نمی توان سازش کرد؟ اگر مبارزه با استکبار همیشگی است، پس چرا پیامبر(ص) در حدیبیه با قریش صلح کرد؟

خبرگزاری مهر، گروه دین و اندیشه-محمدمهدی تهرانی: بعد از سقوط سیطره قطب استکبار بر دنیا، آن موقع دیگر فرقی بین کفار باقی مانده وجود نخواهد داشت. آن موقع است که اسلام برائت عمومی از همه کفار اعلام می کند و مرگ بر روسیه و چین و آمریکا و همه کفار به صورت علی السویه اعلان می شود. سوره برائت به هیمن مسئله اشاره دارد. بعد از فتح مکه برخی از کفار در شبه جزیره باقی مانده بودند که هنوز مستکبران در مقابل پیامبر(ص) می ایستادند و تسلیم نمی شدند. لذا سوره برائت بر پیامبر(ص) نازل شد.

آیات ابتدایی سوره توبه به کفار چهار ماه فرصت می داد تا تسلیم شوند و بعد آن مجبور بودند جزیره العرب را ترک کنند. این رویکرد بعد از سقوط قطب استکبار که آن زمان قریش بود، موضوعیت پیدا می کند. ولی قبل از آن مسلمین از سوی خداوند به جهاد و غلظت در برابر دو دسته دعوت شده اند. اولی قطب استکبار (که کدخدای دنیای کفر است) و دومی ایادی استکبار جهانی که به حکومت اسلامی تعرض می کنند. وجه مشترک این دو در محاربه و اقدام سخت علیه حکومت اسلامی است.

بنابر آیه هشتم سوره ممتحنه، با سایر کفاری که با ما محاربه نکرده اند می شود روابطی از موضع برابر داشت و حتی به برخی از آن ها نیکی کرد. پس، قبل از سقوط سیطره کفر بر جهان، اسلام نمی گوید که اگر مرگ بر آمریکا گفتید، باید مرگ بر روسیه و چین هم بگویید (حرف فتنه گران در سال ۸۸) و یا با برداشت نادرست از «مرگ بر کفار»، شهروندان بی خبر فرانسه را با بمب گذاری به کشتن دهیم (کاری که داعش می کند).

با این مقدمه این پرسش مطرح می شود که چرا با قطب استکبار و محاربین با حکومت اسلامی نمی توان سازش کرد؟ چرا نمی شود با آمریکا صلح کرد؟

یکم: «مبارزه»؛ یگانه دستور قرآن در مقابل دشمنان

در میان آیات قرآن چندین بار به مسلمین امر شده که تا رفع فتنه دشمنان از جهان و گسترده شدن اسلام در دنیا، با آن ها قتال کنید. «وَ قَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَ يَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ» (۱) لذا قرآن در موارد متعددی از تولى دشمنان بازداشته.

در طلعه سوره مبارکه ممتحنه داریم: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَ عَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ» و خداوند در ادامه همین سوره، ابراهیم(ع) و پیروانش را به عنوان اسوهای حسنه در خصوص تبری از کفار ولو کفاری که خویشاوند مؤمنین هستند- معرفی می کند: «ممتحنه ۴: قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَ الَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَآؤُا مِنْكُمْ وَ مِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَ بَدَا بَيْنَنَا وَ بَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَ الْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ».

در این آیه خداوند دعوت به دشمنی و بغض «ابدی» نسبت به کفار می کند تا مادامی که ایشان به خداوند ایمان بیاورند. و به همین دلیل است که حضرت امام(ره) فرمودند: «ما می گوئیم تا شرک و کفر هست، مبارزه هست. و تا مبارزه هست، ما هستیم» (۲) و البته خداوند این امید را می دهد که خداوند این دشمنی ها را روزی تبدیل به دوستی کند: «ممتحنه ۷: عَسَى اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَ بَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُمْ مِنْهُمْ مَوْدَّةً وَ اللَّهُ قَدِيرٌ وَ اللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ» طبعاً با توجه به اینکه در آیه ۴ فرموده بود مادامی که کفار ایمان نیاورند با آن ها مبارزه خواهیم کرد، معلوم می شود که در اینجا خداوند این امیدواری را داده که با ثبات قدم مؤمنین در مبارزه با کفار، آن ها تسلیم شوند.

دوم: چرا نمی توان با دشمنان سازش کرد؟

دلیل اصلی اینکه نمی توان با دشمنان کافر دوستی کرد این است که ایشان نسبت به خدا و رسول، کافر هستند. مشکل استکبار با ما، در لحن قول نیست. این یک تصور اشتباه است که گمان کنیم اگر در مقابل دشمن نرمی به خرج دهیم آن ها هم کوتاه

می‌آیند. آن‌ها از اساس با ما دشمن هستند و این دشمنی به خاطر عقاید ماست. به فرموده حضرت امام(ره) آن‌ها دوست دارند که ما از تمام هویت اسلامی خود دست برداریم.

در آیه دوم سوره ممتحنه داریم: «إِنْ يَتَّقَوْكُمْ يَكُونُوا لَكُمْ أَعْدَاءً وَ يَسْتَظُّوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَ أَلْسِنَتُهُمْ بِالسُّوءِ وَ وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ» اگر دست دشمنان به ما برسد، با ما دشمنی خواهند کرد. آن‌ها دوست دارند که ما هم کافر شویم. این مطلب مخصوص مشرکین نیست. بلکه یهود و مسیحیت هم دوست دارند که ما از آیین اسلام دست بکشیم: «وَ لَنْ تَرْضَى عَنْكَ الْيَهُودُ وَ لَا النَّصَارَى حَتَّى تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ» (۳)

اگر باراک اوباما برای ملت ما پیام تبریک سال نو می‌فرستد، به خاطر این است که آمریکا از اقدام سخت علیه ما ناامید شده. و الا اگر دستش به ما برسد، به بدترین شکل ممکن با ما دشمنی خواهد کرد. این واقعیتی است که قرآن به ما تذکر می‌دهد و تجربه تاریخی هم گواه آن است. آن موقع که آمریکا در ایران نفوذ داشت، به راحتی کودتا می‌کرد، برای سرکوب نهضت انقلابی به رژیم طاغوتی یاری می‌رساند و بعد از انقلاب هم هرجا که توانسته با کمک به صدام یا وضع تحریم و کمک به منافقین و... با ملت ایران دشمنی کرده.

همانطور که آیات هم اشاره دارد، تمام تلاش‌های استکبار برای این است که از هویت اسلامی خود دست بکشیم. در این راه اگر بتوانند تجاوز نظامی می‌کنند و اگر نتوانند از راه‌های فرهنگی و سیاسی دنبال نفوذ در کشور هستند تا روح انقلابی ما را استحاله دهند. پس هر قدم که ما از خود سستی نشان دهیم و از مواضع اصولی و اسلامی خود کوتاه بیاوریم، آن‌ها برای تعرض جرأت بیشتری می‌یابند.

کوتاه سخن آنکه اتمام تنش بین ما و استکبار از دو حال خارج نیست. یا به مبارزه و ایستادگی در مقابل آن‌ها ادامه می‌دهیم و بنابر وعده‌های الهی بر آن‌ها پیروز شده و دشمنی‌شان با ما تمام می‌شود یا اینکه وارد مودت با آن‌ها شده و نهایتاً مرتد می‌شویم.

سوم: «صلح با کفار» در چه شرایطی است؟

اگر مبارزه با استکبار همیشگی است، پس چرا پیامبر(ص) در حدیبیه با قریش صلح کرد؟

اسلام دنبال زدودن تمام آثار کفر از جهان و برپایی حکومت الهی در سراسر آن است. پس صلح پایدار با کفار اساساً معنایی ندارد. همچنین با کفار غیر حربی هم تنها تا وقتی که قطب استکبار هنوز بر جهان سیطره دارد می‌شود صلح کرد و الا پس از آن بنا به آیات ابتدایی سوره توبه، همین کفار هم در امان نخواهند بود. البته در سایه حکومت اسلامی افرادی که اسلام را هم نپذیرند، می‌توانند به عنوان اهل ذمه در چارچوب مربوطه آزادانه زندگی کنند. آنچه در خصوص کفار غیرحرب‌ی در اینجا گفته می‌شود بیشتر ناظر به حکومت‌های این‌چنینی است نه افراد.

وقتی وضعیت کفار غیرحرب‌ی چنین است، به طریق اولی صلح و سازش با محاربین معنا ندارد. علاوه بر اینکه در جای جای قرآن بر مبارزه با استکبار تأکید شده. در آیه ۳۵ سوره محمد(ص) خداوند متعال از سازشی که ناشی از سستی باشد نهی کرده: «فَلَا تَهْتَبُوا وَ تَذْعَبُوا إِلَى السَّلْمِ»

پس اگر پیامبر(ص) در حدیبیه با کفار صلح کرد، این صلح صرفاً تاکتیکی بود. این صلح در واقع مرحله‌ای از غلبه بر قریش بود. نه اینکه پیامبر(ص) خواسته باشد دست از مبارزه با شرک و کفر بردارد. لذاست که خداوند از آن به «فتح مبین» یاد می‌کند و بعد از انعقاد این صلحنامه، پیامبر(ص) مرحله جدیدی از توسعه حکومت اسلامی را با نامه‌نگاری و دعوت سران ایران، روم و مصر به اسلام آغاز می‌کند؛ چرا که با این معاهده عملاً مکه فتح شده. و بر اساس آیه ۲۵ سوره فتح(۴) اگر نبود اینکه در میان قریش برخی مؤمنان بودند که ممکن بود با حمله مسلمانان زیر دست و پا له شوند، خداوند مسلمانان را ولو بدون داشتن سلاح- بر قریش پیروز می‌کرد.

پس صلح با این گروه هم صرفاً تاکتیکی برای شکست دادن آن‌ها می‌باشد. کما اینکه آن‌ها هم با ما اینطور هستند. فی‌المثل رئیس‌جمهور آمریکا بعد از توافق برجام بارها به همپالگی‌های خویش در آمریکا تضمین داده که دشمنی‌ها با ایران ادامه دارد و توافق هسته‌ای صرفاً یک تاکتیک برای شکست دادن ایران بوده نه به فراموشی سپردن تخاصمات. جالب آنکه سوره ممتحنه هم که بعد از صلح حدیبیه نازل شده دقیقاً همین نکته را تذکر می‌دهد که مؤمنین گمان نکنند حالا که در حدیبیه با قریش صلح کرده‌اند، پس مبارزه با شرک و کفر فراموش شده!

این مرقومه را با سوره مبارکه کافرون به پایان می‌بریم.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ (۱) لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ (۲) وَلَا أَنتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ (۳) وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْ (۴) وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ (۵) لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ (۶)

پی نوشت:

۱- بخشی از آیه ۱۹۳ سوره بقره.

۲- صحیفه نور، ج ۲۱ ص ۸۸ . همچنین در جایی دیگر از همان پیام ایشان می‌فرمایند: «ما درصدد خشکانیدن ریشه‌های فاسد صهیونیسم، سرمایه داری و کمونیسم در جهان هستیم. ما تصمیم گرفته‌ایم، به لطف و عنایت خداوند بزرگ، نظام‌هایی را که بر این سه پایه استوار گردیده‌اند نابود کنیم؛ و نظام اسلام رسول الله- صلی الله علیه و آله و سلم- را در جهان استکبار ترویج نماییم» صحیفه نور، ج ۲۱ ص ۸۱

۳- بقره ۱۲۰

۴- هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ الْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ مَحَلُّهُ وَ لَوْ لَا رِجَالٌ مُؤْمِنُونَ وَ نِسَاءٌ مُؤْمِنَاتٌ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوَّهُمْ فَنُصِيبَكُمْ مِنْهُمْ مَعَرَّةً بِغَيْرِ عِلْمٍ لِيُدْخِلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا